

Indgreb, intet andet Retsmiddel til at hindre saadant end Forbud ved Fogeden og ordinær Retsfølgning, naar undtages, at der i Loven af 29de Decbr. 1857 § 43 er en Forstrift om, at i Limfjorden et ulovligt udsat Fiskeredskab kan optages efter Kjendelse af Politimesteren. Neblaggelse af egentlig Forbud ved Fogeden er imidlertid en meget kostbar Retfølgning og ofte forbunden med store Vanstueligheder, som i de her forekommende Tilfælde kan gjøre den for sjen, og den ordinære Følgning ved Domstolene er baade bekostelig og langvarig. Naar derfor en Mand, der driver et større og med mange Beføstninger forbundet Fiskeri saasom Bundgarnsfæstning eller Nalegaardsfiskeri, bliver forvættet heri af Andre, gaar der i Almindelighed lang Tid hen, forinden han kan komme til sin Ret og i den Tid fiske de Andre paa hans Territorium, uden at han har Udfigt til Erstatning for det ofte betydelige direkte og indirekte Tab, der heraf resulterer for ham. Thi om han end, hvad der efter det ovenfor Bemærkede kan være vanstueligt nok, er saa heldig at faa sig tilkendt en Erstatningssum, vil som oftest den Skyldige mangle Midler til at udrede denne. Udvalget maa derfor anse det for at være af stor Bigtighed, at der gives de Fiskende et let, hurtigt virkende og ikke for bekosteligt Middel til at hindre Indgreb i velerhvervede Rettigheder, idet Villighed taler for, at den Fornærmede sættes istand til usforstyrret at nyde sin Ret, uden at være udsat for at paaføres Tab. Det maa vel mærkes, at den Tid, hvori Fiskeren skal tage Indtægten af sine Anstrengelser og sine udgivne Penge, ikke er saa lang, at han kan taale noget langvarigt Indgreb i samme. Nalegaardsfiskeriet f. Ex. er kun rigtig i Gang i et Par Maaneder og i denne Tid endda kun, naar visse Betingelser med Hensyn til Vind og Vej, Mørke o. a. er tilfæde. Naar nu en Fremmed i denne Tid kaster sig ind paa den Berettigede med sine Rufer o. s. v., da hjælper det denne kun lidet, at han, efterat Fisketiden er endt, faar en Dom for, at den Paagældende har været uberettiget hertil. Fiskene komme ikke mere tilbage i det Aar. Vi have derfor optaget det i Lov af 29de Decbr. 1857 § 43 antydede Retsmiddel og givet det nogle nærmere Bestemmelser for at gjøre det mere praktisk anvendeligt og virksomt. Vi mene, at det bør overlades til Politimesteren at afgive foreløbige Kjendelser angaaende Optagning af udsatte Fiskeredskaber eller Standning af Forberedelser til et Fiskeriforetagende, hvor der klages over, at saadant indeholder et Indgreb i anden Mandes Ret, saaledes dog at Etsspørgsmaalet strax af Vedkommende bringes for Domstolene. Det maa selvfølgelig berod paa et Skjøn af Politimesteren, om han anser Vedkommendes Ret og Indgrebet i denne for tilstrækkelig godtgjort, og om han finder det rimeligt, at Klageren stiller Sikkerhed for at faae det foreløbige Retsmiddel anvendt. Bestemt Regel i saa Henseende kan naturligvis ikke gives. Det kan kun siges, at, naar det er klarlig godtgjort, at det paaklagede Fiskeri indeholder et Indgreb i en Andens Ret, bør Politimesteren forbyde det, uden at der afkræves den Berettigede nogen Sikkerhedsstillelse. Naar det derimod er utvivlsomt, at Klagen er ubegrundet, bør Politimesteren vægre sig ved, endog om Sikkerhedsstillelse bydes, at affige den begjærede Kjendelse. I alle mellemiggende Tilfælde, der naturligvis vil være de hyppigste og derfor ere de praktisk vigtigste, maa Politimesteren handle efter Skjøn og Conduite. Vi formene dog, at der i Almindelighed vil være mere Tøje til at affige en Forbudskjendelse, naar behørig Sikkerhed stilles, end til at negte Klageren det begjærte Retsmiddel, da den Sigtede, hvis Sagen ved Domstolene gaar Klageren imod, vil have Sikkerhed mod pekuniært Tab i den Sum, som Klageren har deponeret, hvorimod Klageren, hvis Domstolene give ham Medhold, ordentligvis ikke bagefter vil kunne faa sit Tab dækket.

Ligesom det er stemmende med almindelige Regler om Embedsmænds Ansvarlighed for deres Embedshandlinger, saaledes er det ogsaa nødvendigt, naar Politimesteren skal kunne staa frit i Udøvelsen af den ham i nærværende Paragraf overdragne Myndighed, at der ikke kan paalegges ham Erstatningsansvar, fordi hans Kjendelse af Domstolene bliver tilsidefat, idet han ved Kjendelsens Afvigelse er gaaet ud fra andre faktiske og retlige Forudsætninger, end Domstolene finde grundet.

Med Hensyn til Slutningsbestemmelsen om Gebyrfrihed m. v. henvises til Lov 29de Decbr. 1857 § 43, idet det tilføjes, at Gebyrfriheden er nødvendig, for at Retsmidlet skal kunne blive til almindelig Nytte for de Fiskeridrivende, baade de fattige og de velhavende.

§ 78. Denne Paragraf er nærmest fremkaldt ved et Forslag af Limfjordskontrollen og medundertegnede Noerregaard, der af egen Erfaring veed, at det, naar man opdager og anholder et ulovligt Fiskeredskab, ofte er meget vanstueligt at finde, hvem der ejer samme, idet Ejeren gjerne opgiver Redskabet, som kun har ringe Verdi, for at undgaa Tiltale og Mulkt, naar han blot ikke skal berøves Brugen af sin Tolle eller Baad. Da denne derimod er ham nødvendig til Forskaffelsen af hans Virksomhed, vil han nok melde sig, hvis den beslaglægges, for at faa den udleveret; og ligeledes, hvis Redskabets Ejer ikke tillige er Ejer af Baaden, vil den Sidste nok drage Omfarg for, at Overtræderen udfindes, for at han kan faa sin Baad friggjort. Dette gjælder selvfølgelig ikke om bekostelige Fiskeredskaber, der ere dyrere end selve Baaden; men det er overhovedet gavnligt, naar Loven som almindelig Regel foreskriver, at det tillades Politiautoriteterne at anholde og lægge Beslag paa selve det Fartøj, hvori det ulovlige Fiskeredskab findes. En saadan Foranstaltning er, naar